

Skutkové zjištění, nemající oporu v provedeném dokazování

Dovolacím důvodem, spočívajícím v tom, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, nemajícího v podstatné části oporu v provedeném dokazování, lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl.....

Dovolacím důvodem, spočívajícím v tom, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, nemajícího v podstatné části oporu v provedeném dokazování, lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, včetně poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 542/2002, ze dne 13.11.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce P. Z., zastoupeného advokátem, proti žalované P. I., s.r.o., zastoupené advokátkou, o odškodnění pracovního úrazu, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 49 C 256/97, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. září 2001 č.j. 15 Co 141/99-54, tak, že dovolání žalobce zamítl.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně), aby mu žalovaná zaplatila na náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti za období od 1.6.1996 do 31.10.1998 částku 87.254,- Kč a aby mu od 1.11.1998 platila pravidelný měsíční peněžitý důchod ve výši 3.072,- Kč. Žalobu odůvodnil tím, že dne 12.11.1990 utrpěl jako zaměstnanec státního podniku S. B. pracovní úraz, pro jehož následky se stal plně invalidním. Zaměstnavatel, který určil míru své odpovědnosti na 95%, žalobci řádně vyplácel náhradu za ztrátu na výděлку až do doby, kdy jeho povinnost k odškodnění pracovního úrazu přešla na žalovanou, která se stala „na základě výsledku veřejné soutěže nabyvatelem celé výrobní části s.p. S. B. podle privatizačního projektu č. 1912“; žalovaná však svou povinnost odmítá a od června 1996 žalobci náhradu za ztrátu na výděлку neposkytuje.

Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 17.11.1998 č.j. 49 C 256/97-28 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaná je povinna „nahradit“ žalobci náklady řízení ve výši 27.250,- Kč k rukám JUDr. V. F. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že v rámci privatizace celé výrobní části státního podniku S. B.

(včetně bývalého pracoviště žalobce) přešel na žalovanou, „která ostatně dříve rentu platila“, spolu s privatizovaným majetkem i závazek vůči žalobci, „jak podle § 17 zák. č. 92/91 Sb., tak i podle § 15 téhož zákona, jako související závazek“. Žalované, jejíž „pasivní věcná legitimace je dána“, proto uložil, aby žalobci zaplatila dlužnou náhradu za ztrátu na výdělků ve výši odpovídající rozsahu odpovědnosti zaměstnavatele (95%), „na kterém se účastníci již dříve shodli“. Nato soud prvního stupně usnesením ze dne 17.11.1998 č.j. 49 C 256/97-33 zastavil řízení „v části, v níž vzal žalobce zpět žalobu“ o zaplacení 16% úroku z prodlení z částky 36.172,- Kč od 1.7.1996 do zaplacení a o „náhradu do budoucna“ ve výši 1.252,- Kč, a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

K odvolání žalované Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19.9.2001 č.j. 15 Co 141/99-54 připustil změnu žaloby a rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu ve znění připuštěné změny (tj. o zaplacení částky 134.209,- Kč a o placení pravidelného měsíčního peněžitého důchodu od 1.11.1998 ve výši 5.067,- Kč) zamítl, a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud vycházející z ustanovení § 17 a § 15 odst. 1 zák. č. [92/1991](#) Sb. a § 250 zák. práce na rozdíl od soudu prvního stupně dovodil, že za situace, kdy v roce 1994 došlo k privatizaci pouze části majetku státního podniku S. B. a pracovní poměr žalobce u jmenovaného státního podniku zanikl již ke dni 11.11.1992 (správně 11.11.1991), nemohlo dojít, „byť tak bylo uvedeno v aktualizovaném privatizačním projektu“, k přechodu povinností z odpovědnosti za škodu, která žalobci vznikla v důsledku pracovního úrazu, na žalovanou. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle ustanovení § 220 o.s.ř. změnil tak, žalobu vůči žalované z důvodu nedostatku její pasivní věcné legitimace zamítl.

V dovolání žalobce odvolacímu soudu vytýká, že jeho závěr o tom, že na žalovanou nepřešla povinnost k odškodnění jeho pracovního úrazu a že proto není v daném sporu pasivně věcně legitimována, není správný. Namítal, že „neodpovídá skutečnosti“, že by jeho pracovní poměr - jak dovodil odvolací soud - zanikl již ke dni 11.11.1992, neboť podle názoru dovolatele z provedených důkazů nevyplývá, že by žalobce v souvislosti s přechodem do plného invalidního důchodu jednostranným úkonem, popř. dohodou, ukončil svůj pracovní poměr u státního podniku S. B. Nedošlo-li tedy k ukončení pracovního poměru žalobce „podle ust. § 43 zákoníku práce, resp. § 46 odst. 1 písm. d) zákoníku práce“, pak jeho pracovní poměr trvá doposud, když „nakonec i předmětný privatizační projekt, vědom si skutečnosti, že žalobce je stále zaměstnancem privatizovaného podniku, hovoří o povinnosti hradit žalobci odškodnění pracovního úrazu jako zaměstnanci (pracovníku) státního podniku S. B.“. Věc proto měla být podle názoru dovolatele posouzena tak, že „v souladu s ust. §§ 15 a 17 zákona č. [92/1991](#) Sb. v návaznosti na ust. § 250 zákoníku práce“ přešla povinnost k náhradě za ztrátu na výdělků na žalovanou, neboť v době privatizace části státního podniku S. B. byl žalobce „zaměstnancem části zaměstnavatele, na kterého se privatizace vztahovala“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod č. 17 zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů je zákoníkem práce (ve znění účinném v době privatizace státního podniku S. B. v létě roku 1994, tj. ve znění účinném před 1. 10. 1995, kdy nabyl účinnosti zákon č. [118/1995](#) Sb., kterým se mění a doplňují některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o státní sociální podpoře) upraven v ustanoveních § 249 až 251b (ustanovení § 251 zák. práce upravuje uspokojení nároků zaměstnanců zaměstnavatele, který byl zrušen). K přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů na jiného zaměstnavatele však dochází nejen podle uvedených ustanovení zákoníku práce, ale i v dalších případech stanovených právními předpisy (srov. např. § 59 odst. 3 nebo § 480 a § 487 obch. zák., § 27a zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání ve znění pozdějších předpisů, § 17 zákona č. [92/1991](#) Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů).

K přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů od dosavadního zaměstnavatele (dosavadního subjektu odpovědnostního vztahu) na jiného zaměstnavatele může dojít - jak správně uvádí odvolací soud - toliko na základě právního předpisu, a je vyloučeno, aby nastal jen kupř. na základě smluvního ujednání zaměstnavatelských subjektů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9.6.1999 sp. zn. 21 Cdo 253/99, uveřejněný v Soudních rozhledech č. 6, roč. 1999, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29.8.1994, sp. zn. 6 Cdo 82/94, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 38, roč. 1995). Proto již z tohoto hlediska nemůže mít právní význam skutečnost, zda vůbec, popřípadě v jakém rozsahu, byl v kupní smlouvě o prodeji části podniku uzavřené dne 1.7.1994 mezi F. n. m. ČR a společnostmi „P.“ spol. s r. o. a T. B., spol. s r. o. a v kupní smlouvě o prodeji části podniku uzavřené dne 1.7.1994 mezi jmenovanými společnostmi a žalovanou, sjednán v rámci přechodu práv a povinností na nabyvatele též přechod pracovněprávních vztahů včetně závazků z odpovědnostního vztahu vůči žalobci, popřípadě v privatizačním projektu č. 1912 (resp. v jeho aktualizaci) uvedeno, že nabyvatel přebírá povinnost k náhradě za ztrátu na výdělků žalobci, neboť v tomto směru - jak k tomuto závěru dospívá odvolací soud - není vůli účastníků přiznávána jakákoli relevance.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění v tomto směru dovolatel nenapadá), že žalobce dne 12.11.1990 utrpěl jako zaměstnanec státního podniku S. B. se sídlem v B. (nyní „v likvidaci“) pracovní úraz - těžké pohmoždění hlavy, páteře a dolních končetin; pro následky pracovního úrazu mu byl od 11. 11. 1991 přiznán plný invalidní důchod a do práce již nenastoupil. Jmenovaný státní podnik se s žalobcem dohodl na odškodnění pracovního úrazu ve výši 95%, uhradil žalobci bolestné, náhradu za ztížení společenského uplatnění a řádně mu vyplácel i náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti. Na základě schváleného privatizačního projektu č. 1912 (aktualizovaného ke dni 31.12.1992) byla rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu České republiky ze dne 27.6.1994 č. 448/1994 část majetku státního podniku S. B. vyjmuta a převedena ke dni 1.7.1994 na F. n. m. Č. r. Smlouvou o prodeji podniku (kupní smlouvou) ze dne 1.7.1994 č. 348/94 byla tato část majetku F. n. m. Č. r. prodána obchodním společností „P.“ spol. s r. o. se sídlem v B., A. V. K. h. a T. B., spol. s r. o. do podílového spoluvlastnictví. Uvedené obchodní společnosti poté tuto část majetku státního podniku S. B. prodaly na základě smlouvy o prodeji části podniku ze dne 1.7.1994 žalované P. I., s.r.o. Žalovaná žalobci vyplácela náhradu za ztrátu na výdělků až do června 1996, kdy její výplatu zastavila s odůvodněním, že závazek k odškodnění pracovního úrazu žalobce nepřevzala.

Za tohoto skutkového stavu je nepochybné, že smlouvou o prodeji části podniku ze dne 1.7.1994 uzavřenou mezi společnostmi „P.“ spol. s r. o. a T. B., spol. s r. o. jako prodávajícími na straně jedné a žalovanou P. I., s.r.o. jako kupující na straně druhé mohla žalovaná převzít pouze ta práva a povinnosti související s privatizovanou částí státního podniku S. B. (bývalého zaměstnavatele

žalobce), která v souvislosti s realizací privatizačního projektu č. 1912 (ve znění jeho aktualizace) přešla na společnosti „P.“ spol. s r. o. a T. B., spol. s r.o. Pro posouzení pasivní legitimace žalované v této věci je proto především podstatné, zda v případě společností „P.“ spol. s r. o. a T. B., spol. s r.o. nastala ke dni 1.7.1994 některá ze skutečností, s nimiž právní předpisy spojují přechod práv a povinností od dosavadního zaměstnavatele (dosavadního subjektu odpovědnostního vztahu) na jiného zaměstnavatele.

Jedním z případů (skutkových podstat) stanovených zákonem, v nichž dochází k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů, je privatizace (převod majetku státu na české nebo zahraniční právnické nebo fyzické osoby) podniku nebo jeho organizační složky, která probíhala podle zákona č. [92/1991](#) Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů.

Projednávanou věc je třeba za zjištěného skutkového stavu posoudit i v současné době podle zákona č. [92/1991](#) Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění zákonů č. [92/1992](#) Sb., č. [264/1992](#) Sb., č. [541/1992](#) Sb., č. [544/1992](#) Sb., č. [210/1993](#) Sb. a č. [306/1993](#) Sb., účinném v době privatizace státního podniku S. B. (jeho části), k níž došlo ke dni 1.7.1994, tedy ve znění účinném do 5.12.1994 - dále též jen „zákona č. [92/1991](#) Sb.“.

Převod majetku podle zákona č. [92/1991](#) Sb. se prováděl podle schváleného privatizačního projektu podniku nebo podle schváleného privatizačního projektu účasti státu na podnikání (srov. § 5 tohoto zákona); předmětem privatizace byl mimo jiné majetek podniku, kterým pro účely tohoto zákona je souhrn věcí a finančních prostředků, ke kterým má podnik (podnikem se tu rozumí státní podnik, státní peněžní ústav nebo jiné státní organizace) právo hospodaření nebo které jsou v jeho vlastnictví, jakož i souhrn práv, jiných majetkových hodnot a závazků podniku (srov. § 1 odst. 1 a § 2 tohoto zákona).

Privatizovaný podnik (jeho část) představuje jako organizovaný útvar nejen určitý soubor věcí, práv a jiných majetkových hodnot, které slouží k plnění jeho úkolů. Součástí tohoto souboru (jeho části) je i osobní prvek (zaměstnanci v něm působící). V zájmu zachování této jednoty hmotných, osobních i nehmotných složek podnikání, jež jsou ve svém souhrnu předpokladem ekonomické funkčnosti podniku, zákon č. [92/1991](#) Sb. (obdobně jako ustanovení § 250 zák. práce) stanovil, že na nabyvatele přecházela rovněž práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů k zaměstnancům pracujícím v podniku nebo v jeho organizační složce, jichž se privatizace týká (srov. § 17 tohoto zákona).

Z uvedeného je zřejmé, že k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů k těm zaměstnancům, jejichž pracovněprávní vztah k privatizovanému podniku skončil před uzavřením smlouvy o prodeji podniku (organizační složky privatizovaného podniku), a kteří v něm již ke dni účinnosti smlouvy o prodeji privatizovaného podniku (jeho organizační složky) nepracovali, neboť jejich pracovní poměr již v minulosti skončil, podle ustanovení § 17 zákona č. [92/1991](#) Sb. nedocházelo.

Úvahu o přechodu povinnosti platit žalobci náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nelze úspěšně odvíjet ani z ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. [92/1991](#) Sb. S vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházely podle tohoto ustanovení na nabyvatele i jiná práva a závazky, avšak jen ta práva a ty závazky, které souvisely s privatizovaným majetkem podniku.

Protože závazky z odpovědnostních vztahů, včetně závazků k náhradě škody, se mohly upínat jen k podniku privatizovanému jako celku, bez ohledu na to, ve které jeho organizační složce vznikly, nepřecházely z tohoto důvodu podle citovaného ustanovení na nabyvatele v tom případě, jestliže docházelo k privatizaci pouze části podniku (jeho organizační složky).

Protože v posuzovaném případě nenastala žádná ze skutečností, se kterými zákon spojuje přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů, nemohly na společnosti „P.“ spol. s r. o. a T. B., spol. s r.o. v souvislosti s realizací privatizačního projektu č. 1912 (ve znění jeho aktualizace) dnem 1.7.1994 přejít práva a povinnosti upínající se k dřívějšímu pracovnímu poměru žalobce, a nemohla proto ani vzniknout povinnost žalované P. I., s.r.o. (která tuto část majetku privatizovaného státního podniku S. B. následně nabyla smlouvou o prodeji části podniku ze dne 1.7.1994) k náhradě škody podle ustanovení § 190 a § 195 zák. práce.

Ze stejných právních názorů, které již dříve byly dovolacím soudem v obdobných případech vysloveny (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.4.2001 sp.zn. 21 Cdo 1142/2000 popř. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.6.2001 sp.zn. 21 Cdo 2335/2000) a které jsou v současné době soudní praxí jako správné přijímány, vycházel v posuzované věci i odvolací soud. Dovedil-li odvolací soud - jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku - že za dané situace, kdy v roce 1994 došlo k privatizaci pouze části majetku státního podniku S. B. a pracovní poměr žalobce u jmenovaného státního podniku zanikl již ke dni 11.11.1992 (správně 11.11.1991), nemohlo dojít, „byť tak bylo uvedeno v aktualizovaném privatizačním projektu“, k přechodu povinností z odpovědnosti za škodu, která žalobci vznikla v důsledku pracovního úrazu, na žalovanou, bylo ve věci rozhodnuto v souladu s již ustálenou judikaturou a dovolací soud neshledal žádné důvody k její změně.

Námitce dovolatele, který dovozuje, že jeho pracovněprávní vztah k bývalému zaměstnavateli (státnímu podniku S. B.) dosud neskončil, neboť nebyl učiněn žádný projev vůle směřující ke skončení pracovního poměru, a žalobce byl v době privatizace části státního podniku „zaměstnancem části zaměstnavatele, na kterého se privatizace vztahovala“, nelze přisvědčit.

Podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c) o.s.ř. lze dovolání odůvodnit tím, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popřípadě poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti je logický rozpor, nebo který odporuje ustanovení § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování u soudu odvolacího.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241 odst.3 písm. c) o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti

soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že některý důkaz není ve skutečnosti pro skutkové zjištění důležitý apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, včetně poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Řízení před odvolacím soudem bylo zahájeno na základě odvolání žalované, jež bylo založeno jedinečně na okolnosti, že žalobce ke dni účinnosti smlouvy o prodeji části podniku nebyl zaměstnancem privatizovaného podniku. Ve sporném řízení, kde platí zásada dispoziční a projednací (a takovým řízením bylo i řízení v této věci), mají účastníci povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a označit důkazy k prokázání skutkových tvrzení. Účastníci tedy mají povinnost tvrzení (§ 101 odst. 1 o.s.ř.) a na tuto povinnost následně navazující povinnost důkazní (§ 120 odst. 1 o.s.ř.). Námitku, že jeho pracovní poměr až dosud (ani konkludentně) neskončil, dovolatel v řízení u odvolacího soudu (ani předtím) neuplatnil, přestože bylo nepochybné, že se v důsledku pracovního úrazu stal od 11. 11. 1991 plně invalidní, že mu byl přiznán plný invalidní důchod se zvýšením pro bezmocnost a že žalovaná svou obranu již v řízení před soudem prvního stupně zakládala na skutečnosti, že pracovní poměr žalobce ke dni účinnosti smlouvy o prodeji části podniku, jíž se privatizace týkala, netrval. Žalobce se naopak se při jednání odvolacího soudu konaném dne 19.9.2001 vyjádřil tak, že nemá návrhy na doplnění dokazování (viz obsah protokolu o jednání odvolacího soudu ze dne 19.9.2001) a tedy ani neoznačil důkazy k prokázání opaku (§ 120 odst. 1 věta první o.s.ř.). Protože potřeba jejich provedení ke zjištění skutkového stavu v uvedeném směru ani nevyšla v řízení najevo (§ 120 odst. 3 věta první o.s.ř.), odvolací soud při zjišťování skutkového stavu správně vycházel jen z těch důkazů, které byly provedeny (§ 120 odst. 3 věta druhá o.s.ř.) a z těch poznatků a skutečností, které v řízení vyšly najevo. Skutkové zjištění odvolacího soudu, že pracovní poměr žalobce u žalované ke dni účinnosti smlouvy o prodeji části podniku netrval, proto má oporu ve výsledcích řízení.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postížen vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 1, části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

Další články:

- [Náklady řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Propuštění duchovních \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Skutková zjištění](#)
- [Tarifní hodnota \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předčasný důchod](#)
- [Předběžné opatření](#)

- [Prozatímní rozhodnutí](#)
- [Prozatímní rozhodnutí](#)
- [Imise \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Neplatnost právního úkonu](#)
- [Ochrana přírody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)